— Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἐπετράπη εἰς τὸν ἐνταῦθα Ὑποπρόξενον τῆς Ἑλλάδος Κ. Ἐμ. Πετυχάκην, ἵνα δεχθῇ καὶ φέρῃ τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ παράσημον τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἰταλικοῦ Στέμματος.

— Ἡ Χριστ. Δημογεροντία τοῦ τμήματος Ρεθύμνης μετὰ τῆς Τμηματικῆς Ἐφορίας προσκαλέσασαι τοὺς ἡγουμένους τῶν Μονῶν τοῦ τμήματος ὥρισαν, κοινῇ συνενοήσει, τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ αἱ Μοναὶ θέλουσι χορηγήσει τὸ ἔτος τοῦτο ὑπὲρ τῆς παιδείας. Ἀνέρχεται δὲ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς λίρας χιλίας.

— Σήμερον περαιοῦται ἡ ἐκμίσθωσις τῆς δεκάτης τοῦ ἐλαίου, Παρουσιάζει δὲ λέγεται, περίσσευμα ἀπὸ τὴν τῆς τελευταίας εἰσοδείας πλέον τῶν 2 χιλ. λιρῶν.

— Αὔριον Κυριακῇ τελοῦνται ἐν τῷ χωρίῳ Ἐπισκοπῇ Μυλοποτάμου οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Μελιδωνίου κ. Ἐμμανουὴλ Τζανιδάκη, ἑνὸς τῶν ἐγκριτωτέρων τῆς ἐπαρχίας Μυλοποτάμου, μετὰ τῆς χαριτοβρύτου, καλῆς καὶ διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Στυλιανῆς Κυριμοπούλας. Εὐχόμεθα αὐτοῖς ἀπὸ καρδίας ταχεῖαν στέψιν καὶ πᾶν ἀγαθόν.

ΑΘΗΝΑΙΚΑ.

Συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἵνα ἀναγνῶσι τὰς ἐν τοῖς φύλλοις τῆς ἐγκρίτου Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος «Ἀκροπόλεως» τῆς τελευταίας ἑβδομάδος ἐκθέσεις τῶν συνεντεύξεων τοῦ συντάκτου αὐτῆς μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Τρικούπη, καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Δηλιγιάννη, ὡς καὶ τὰς κρίσεις τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Κρίνομεν δ' ἄξιον ἵνα ἀναδημοσιεύσωμεν περικοπήν τινα, ἐν ᾗ γίνεται ἡ διάκρισις τῶν δύο πολιτικῶν χαρακτήρων.

Ὁ κ. Τρικούπης συμβαδίζει τροχάδην μὲ τοὺς χρόνους εἰς οὓς ἀνήκομεν· ὁ κ. Δεληγιάννης ἀπ' ἐναντίας χάριν ἀξιοπρεπείας ἀφίνει πάντοτε καὶ προτρέχουσιν οἱ χρόνοι, ἕπεται δὲ αὐτός. Ἐὰν παρέστητε εἰς σκηνὴν θυέλλης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καθ' ἣν οἱ πῖλοι ἀναρπάζονται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἴδητε ἕνα μὲν διαβάτην, οὗ τὸ κάλυμμα ἐγένετο ἀνάρπαστον, συναγωνιζόμενον μετὰ τοῦ κυλίοντος αὐτὸ ἀνέμου καὶ ἐπὶ τέλους συλλαμβάνοντα αὐτό, ἕτερον δὲ ἀσκεπῆ μένοντα καὶ μορφάζοντα καὶ θέλοντα μὲν νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ ἐντρεπόμενον, ἐνῷ ὁ πῖλος λίαν ἀπομακρύνεται, δύνασθε νὰ λάβητε εἰκόνα τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον πολιτικῶν μας· ὁ πρῶτος εἶναι ὁ κ. Τρικούπης καὶ ὁ δεύτερος ὁ κ. Δεληγιάννης.

Ὁ κ. Δεληγιάννης θρηνεῖ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ κέντρον τῆς ἐνεργείας ὑπῆρχεν ἐν Γαλλίᾳ, φρονῶν ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ κατάστασις αὕτη ἐξηκολούθει ὑφισταμένη, ἡ Ἑλλὰς πολλὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ. Τώρα δὲ ὅτε βλέπει τὸ κέντρον τῆς ἐνεργείας ματατοπισθὲν ἐν Γερμανίᾳ, ζητεῖ δεκαετῆ διατήρησιν τῆς εἰρήνης, ἵνα δυνηθῇ νὰ πράξῃ τι ἡ Ἑλλάς. Τίς θὰ χαρίσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, χάριν τῆς Ἑλλάδος, αὐτὰ τὰ δέκα ἔτη τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης,

Καὶ κυρίως εἰπεῖν τὰ δέκα ἔτη εἶναι ὀλίγα, εἶναι ὀλίγα εἶναι ἴσως τὰ ἡμίση ἐκείνων, ὧν τὴν ἀνάγκην βλέπει ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ κ. Δηληγιάννης. Κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν πρόκειται ν' ἀναρρώσῃ ἡ Ἑλλάς, πρόκειται ὁ «λαὸς νὰ ἐπιδοθῇ μετὰ πλείονος ζήλου εἰς τὴν ἐργασίαν, ν' ἀποταμιεύσῃ οἰκονομίας καὶ τότε δύναται μετὰ 8 10 ἔτη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν σχετικῶς ἀνθηρὰν οἰκονομικὴν αὐτοῦ κατάστασιν». Μετὰ δεκαετίαν δηλαδὴ ἡ Ἑλλὰς θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ 1874 ἔτους ἀθλίου οἰκονομικῶς, ἕνεκα τῶν λαυρικκῶν καὶ πολιτικῶς ἕνεκα τῶν στηλιτικῶν μὲ τὸν τότε προϋπολογισμὸν τῶν 40 ἑκατομμυρίων, μὲ τοὺς δεκασχιλίους ἄνδρας στρατοῦ χωρὶς ὁδούς, χωρὶς σιδηροδρόμους, χωρὶς οὐδεμίαν ναυτικὴν παρασκευήν, μὲ τὴ δεκάτην της, τὰ δύο τρίτα τοῦ τωρινοῦ ἐμπορίου της καὶ τὰ ἥμισυ τῆς βιομηχανίας της.

Καὶ μετὰ τὴν ὀπισθοχώρισιν αὐτὴν θὰ ἑτοιμασθῇ διὰ νὰ ἐλπίσῃ ἐξωτερικῶς κάτι [illegible] τω καὶ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν αὐτήν.

Ἀλλ' ὁ κ. Τρικούπης εἶναι εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἀντίπους τοῦ κ. Δηληγιάννη· ὁ εἷς εἶναι ὑποχωρητικός· ὁ ἄλλος διασκελίζει τὸ ἔδαφος, ὡς μυιώδης· ὁ εἷς παρατηρεῖ μετ' εὐλαβείας δεξιᾷ ἀριστερᾷ, ἐμπρός, ὀπίσω· ὁ ἄλλος βλέπει ὅλον ἐμπρός, καὶ μόνον ἐμπρός. Ὁ κ. Δηληγιάννης ἴσως εἶναι συστηματικώτερος, θεωρητικώτερος, ἀκαδημαϊκώτερος· ἀλλ' ὁ κ. Τρικούπης εἶναι ὀπαδὸς τῆς πειραματικῆς μεθόδου «Φροντίζομεν, εἶπε ν' εἴμεθα ἐνήμερον εἰς πᾶν τὸ συμβαῖνον νὰ κατανοῶμεν τ' τε ἐσωτερικὴν ἑκάστου γεγονό»τος καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς δράσεως αὐτοῦ, καὶ τότε νὰ λαμ»βάνωμεν τὰ συμφέροντα τῷ ἔθνει ἡμῶν μέτρα, ἐνεργοῦντες »τὰ δέοντα». Ὁ κ. Δηληγιάννης δὲν πίπτει εἰς τὸ ὕδωρ, ἐὰν δὲν γνωρίζῃ νὰ κολυμβήσῃ. Ὁ κ. Τρικούπης ῥήπτεται εἰς τὸ νερόν, βέβαιος ὅτι αὐτός, ἡ τύχη του, οἱ μυῶνές του θὰ ὑπερισχύσουν τῆς ἀπειρίας του. Ὁ κ. Δηληγιάννης δυσπιστεῖ ὁ κ. Τρικούπης πιστεύει.

Ἐρωτᾶται ὁ πρῶτος;

— Νομίζετε ὅτι ὁ ὑπουργεῖον θὰ διατηρηθῇ ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη χρόνον;

Τίς οἶδεν, ἀπαντᾷ πολὺ πιθανόν.

Ἐρωτᾶται ὁ κ. Τρικούπης:

Πῶς βλέπετε τὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, φρονεῖτε ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν πορείαν τῆς κυβερνήσεως.

— Οὐδένα, λέγει διότι εἶναι λίαν ἀνίσχυρος.

Ὁ κ. Τρικούπης πιστεύει εἰς τὸ ἰσοζύγιον, εἰς τὸ παραδικὸν τῆς κρίσεως, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φόρων, εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογάς, εἰς ἑαυτόν, εἰς τὸν ἀστερισμόν του, εἰς τὸ κόμμα του, εἰς τὴν πατρίδα του. Ὁ κ. Δηλιγιάννης δυσπιστεῖ εἰς ἑαυτόν, εἰς τοὺς φίλους του, εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, εἰς τὸν ἀνεξάρτητον τύπον, εἰς τὴν παραγωγήν, εἰς τὴν κατανάλωσιν, εἰς τὴν φυλήν, εἰς τὸ ἔθνος του.

Ὅτε ποτὲ ὁ μέγας ἄγγλος ἠθοποιὸς Γκάρικ ἠρωτήθη παρ' Ἄγγλου ἀρχιεπισκόπου, πῶς τὸ μὲν θέατρον, ὅπου ἐκεῖνος παριστάνει νὰ ἦναι πάντοτε πλῆρες, ἡ δὲ ἐκκλησία, ὅπου αὐτὸς κρύττει, νὰ ἦναι πάντοτε κενή, ὁ ἔξοχος ὑποκριτὴς ἀπήντησεν: Διότι ἐγὼ μὲν παριστάνω τοὺς μύθους ὡς ἀληθείας, εἶς δὲ τὰς ἀληθείας ὡς μύθους.

Ὁ κ. Τρικούπης μετέχει ὀλίγον τῆς τέχνης τοῦ ἠθοποιοῦ καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης τῆς φύσεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου· ὁ μὲν κατορθόνει νὰ ἐμπνέῃ πίστιν· ὁ δὲ ἀπιστίαν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς κοινοβουλευτικῆς δυνάμεως τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἑτέρου.

Πρέπει δὲ νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀπογοητευθεῖσα ὑπὸ εἴδους τινος ψυχικῆς ἀθυμίας μέχρι λυπομανίας χωρούσης, εἶχε μεγάλην ψυχολογικὴν ἀνάγκην νὰ κυβερνηθῇ ἐπὶ περίοδόν τινα ἐτῶν ὑπὸ ἀνδρὸς κεκτημένου πρὸ παντὸς ἄλλου θάρρος. Αἱ δυνάμεις τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξαν πάντοτε ἀπροσδόκητοι· καὶ ἐκεῖνος πάντοτε πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς ἐνίκησεν, ὅστις ἤλπισεν ἐπ' αὐτάς. Ἐκ τῶν ἀπελπιστικωτέρων λειποθυμιῶν κατὰ τὴν μεγάλην ἡμῶν ἐπανάστασιν ἀνέτειλαν αἱ σθενερώτεραι ἐκδηλώσεις τῆς ἀκαταβλήτου ἐθνικῆς ῥώμης. Ἡ λειποψυχία τοῦ κ. Δεληγιάννη ἠμπορεῖ νὰ προδίδῃ ὑπερβολὴν φρονήσεως, ἀλλ' εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνικῶν μεγαλουργημάτων, ὡς καὶ τῶν ἀτομικῶν ἐνίοτε, ἡ φρόνησις καὶ ἡ παραφροσύνη συναλλάσσονται καὶ κάποτε ἀγνοεῖ τις πᾶν ὀφείλει νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ ἐπὶ τίνα ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἐλπίζῃ.

Βεβαίως δὲν συμμεριζόμεθα τὴν ἄκραν αἰσιοδοξίαν τοῦ κ. Τρικούπη περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνισμοῦ, ἀλλ' ὁ κυβερνήτης χώρας, ἥτις ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ τῆς Μακεδονίας, ὀφείλει νὰ ἦναι αἰσιόδοξος, συγχρόνως ὅμως, ὡς ὁ ἴδιος προσέθηκε, καὶ νὰ μὴν ἀμελῇ πᾶν ὅ,τι ἐπιτρέπεται πρὸς καταπολέμησιν τῶν ξενικῶν ῥαδιουργιῶν

Ὅ,τι δὲ εἶπε περὶ τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων τὸ γένος περὶ ὧν φρονεῖ ὅτι «ἔχουν πεποίθησιν τῆς ἠθικῆς ὑπεροχῆς »των καὶ αὐτῆς τῆς ἀριθμητικῆς καὶ ὅτι αἱ πολιτικαὶ »σκευωρίαι τῶν φαντασιοκοπούντων κατακτήσεις ἐπ' αὐ»τῶν οὐδόλως θέλουσι κλονίσει τὴν πεποίθησιν αὐτῶν ἐπὶ »τοῦ μεγάλου μέλλοντος τοῦ ἑλληνισμοῦ» βεβαίως θέλει συγκινήσει τοὺς ἔξω Ἕλληνας, ἐμπνέον εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐξ ἴσου παρ' αὐτῶν ὅσον καὶ παρ' ἑαυτῆς ἐλπίζει τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους ἀπὸ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸ κινδύνων.

Τὴν Μακεδονίαν δὲν δύναται νὰ τὴν σώσῃ ἡ κυβέρνησις μόνη· αἱ ἡνωμέναι ἐνέργειαι τοῦ ἑλληνισμοῦ εἶναι ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ὁποίου θὰ σωθῇ ἡ Μακεδονία. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ πρὸ παντὸς ἄλλου δέον νὰ εἶναι ἐθνικὴ πολιτική. Ἡ διπλωματία ἐπέζησε ζῇ τώρα ἡ πολιτικὴ καὶ τὴν πολιτικὴν τὴν διευθύνουν μὲν τὰ ἄτομα, ἀλλὰ τὴν καταρτίζουν τὰ ἔθνη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας.

Ἡ αὐτοκράτειρα Τζου-Αν πεντηκοντοῦτις, εἶνε γνησίας Κινεζικῆς καταγωγῆς. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς ἦτο μέλος τοῦ Χὰν-Λὶν (Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν), ὁ δὲ σύζυγός της, ὁ Αὐτοκράτωρ Χιὲν-Φόγκ, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀγγλογαλλικῶν στρατιῶν κατάληψιν τοῦ Πεκίνου, ἀποσυρθεὶς μακρὰν τῆς πρωτευούσης του, ἀπέθανε κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1861.

Ἡ Αὐτοκράτειρα φημίζεται ὡς λογία. Ἀλλ' εἶνε κεκηρυγμένη ἐχθρὰ τῶν Εὐρωπαίων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν. Ὅτε ὁ υἱός της, ὁ Αὐτοκράτωρ Τογκ-Τζῖ, ὅστις καὶ ἀπέθανε τῇ 12 Φεβρουαρίου 1874, προσεβλήθη ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας, ὁ στρατηγὸς Βλάγκαλης, πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας, ἔσπευσεν ἵνα ἀποστείλῃ τὸν ἰδιαίτερον αὐτοῦ ἰατρόν, τὸν δόκτορα Ζελόβσκη. Ἡ αὐτοκράτειρα τὸν ηὐχαρίστησεν, ἀλλὰ καὶ ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸν ἰατρόν, προτιμήσασα νὰ στήσῃ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ υἱοῦ της τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Ταμιανοῦ, ᾧ τινι ἰαματικὴν δύναμιν ἀποδίδουσιν οἱ Κινέζοι.

Ἡμέραν τινα, εὐρωπαῖός τις διπλωμάτης προσήνεγκε τῇ αὐτοκρατείρᾳ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως του. Αὕτη δ' εἶπεν: «Ἡ Κινεζικὴ ἐθιμοτυπία ἀπαγορεύει νὰ ὑπάρχωσιν ἐν τοῖς ἀνακτόροις εἰκόνες τῶν ξένων βασιλέων, διότι ἀπρεπὲς θὰ ἦτο νὰ φυλάττῃ ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δώμασι τὰς εἰκόνας τῶν ὑποδεεστέρων του».

— Ῥωσσικὴ ἐφημερὶς Novoé Vrémia λόγον ποιουμένη περὶ τοῦ Γαλλοσινικοῦ πολέμου, ἐπιλέγει τάδε:

Ἡ Γαλλία ἐνεργεῖ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης ἁπάσης, ἔστω δὲ βεβαία ὅτι οὐχὶ μία μόνον μεγάλη δύναμις θέλει ὑποστηρίξει αὐτήν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οὐδ' ἡ Ρωσσία, οὐδ' ἡ Γερμανία θέλουσιν ἐγκαταλείψει τὴν Γαλλίαν ἄνευ ὑποστηρί-

---

κὰς γυναῖκας, δὲν θὰ τρέχω ἐγὼ κατόπιν του διὰ νὰ τὸν σοῦ τὸν ἐπαναφέρω.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά.

— Πάει καλά. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ ὅλα, ἐσκέπτετο ὁ κύριος Δουφρεναιὺ ἐν ᾧ ἀπεμακρύνετο, ἡ Λουΐζα εἶνε τόσον ὡραία ὥστε ἠμπορεῖ νὰ καταπολεμήσῃ ὁλόκληρον σύνταγμα ἄλλων γυναικῶν.

Ὅταν δὲ πάλιν ὡμίλησαν εἰς αὐτὸν περὶ τοῦ Παύλου Ἀνδρεάδου, ὁ κύριος Δουφρεναιὺς ἀπεκρίθη:

— Τί διάβολο θέλετε νὰ κάμω; Ἡ Λουΐζα τὸν θέλει· ἄλλως καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀποφασισμένον.

Διὰ νὰ ἤμεθα δίκαιοι, πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ἄνδρες μόνον ἐμαίνοντο κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Παύλου, διότι αἱ γυναῖκες—καὶ τοῦτο εἶνε γνωστὸν—φαίνονται πάντοτε πολὺ ἐπιεικεῖς πρὸς τοὺς ὁμοίους του.

Ὁ Παῦλος ἦτο εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν· ἦτο ἔξυπνος καὶ εὐειδής, καὶ ἐνομίζετο ὅτι εἶχε μεγάλην περιουσίαν· τοῦτο ἤρκει διὰ νὰ τὸν λατρεύωσιν ὅλαι αἱ γυναῖκες καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸν ὑπερασπίζωνται. Τέλος πάντων, καὶ κατόπιν ὅσων εἶπον ἐναντίον του, ὁ νέος Ἀνδρεάδης ἐνυμφεύθη τὴν ὡραίαν Λουΐζαν Δουφρεναιύ.

Ὁ κακομαθημένος νέος—τοῦτο δὲ συμβαίνει συχνότατα—ἐφάνη περιποιητικώτατος πρὸς τὴν σύζυγόν του. Δὲν [illegible] πλέον τὰς παλαιὰς ἐρωμένας του, καὶ ἐδυ-

ίζα' ὑπερήφανος διὰ τὴν νίκην της—νίκη τὴν ὁποίαν ἡ καλλονὴ τῆς νέας γυναικὸς καθίστα φυσικωτάτην—ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν λάμψιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν δίδει μόνον ἡ πλήρης εὐδαιμονία.

— Ἰ λοιπόν! ἔλεγεν ὁ κύριος Δουφρεναιὺς πρὸς τοὺς φίλους του, δεικνύων αὐτοῖς τὴν Λουΐζαν καὶ τὸν Παῦλον, τί ἰδέαν ἔχετε τώρα διὰ τὸν γαμβρόν μου;

— Ἔ!

— Παράδοξον νὰ δυσκολεύεσθε τόσον πολὺ . . . Ἀλλὰ ἰδέτε λοιπόν! τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ λατρεύονται.

— Καλά! Καλά! ἀπεκρίνοντο ἐκεῖνοι οἵτινες εἶχον προσπαθήσει νὰ ἐμποδίσωσι τὸν γάμον. Κάθε πρᾶγμα εἰς τὴν ἀρχὴν εἶνε καλὸν . . . τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη ἕξ μῆνας, ἴσως ἓν ἔτος, καὶ ἔπειτα, ἔξαφνα,—θὰ τὸ ἴδῃς ὁ κύριος θὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὴν τέχνην του.

— Εἶσθε τρελλοί!

— Τόσον τὸ καλλίτερον . . . διὰ τὴν κόρην σου!

II

Ἡ Λουκία ἦτο λοιπὸν εὐτυχεστάτη. Ὁ Παῦλος τὴν ἠγάπα ὅσον οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει τινὰ ἐκ τῶν ἐρωμένων του. Προελάμβανε καὶ τὰς ἐλαχίστας ἰδιοτροπίας της Ἐνὶ δὲ λόγῳ ἡ θέλησις τῆς γυναικός του ἦτο καὶ ἰδικὴ του θέλησις. Μεδιᾷς ἴσως, ἀναγνῶστά μου, διὰ τὴν ὅπως ἀποκαλεῖς ἀναμφιβόλως αὐτήν, «ἀδυναμίαν» τοῦ ἥρωος ἡμῶν καὶ θὰ λέγῃς καθ' ἑαυτὸν «ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ ἤμην τοιοῦτος» Ἀπατᾶται! Ἐὰν ἔχῃς τὸ εὐτύχημα, ὡς ὁ Παῦλος Ἀνδρεάδης, νὰ ἦσαι σύζυγος γυναικὸς νέας, ὡραίας καὶ εὐφυοῦς,—καὶ γνωρίζομεν πολλὰς αἱ ὁποῖαι συνενοῦσι τὰ προτερήματα ταῦτα,—τότε φίλε μου, τὸ ἄκρον τῆς ῥινός σου. . . . δὲν εἶνε πλέον ἰδικόν σου . . . ἡ κυρία τὸ κρατεῖ μεταξὺ τῶν μικρῶν δακτύλων της καὶ σὲ ὁδηγεῖ ὅπως ἤθελεν ὁδηγήσει εὐπειθέστατον μικρὸν κύνα. Λοιπόν, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ Λουΐζα ἦτο ὡραία ὡς ἄγγελος, καὶ εὐφυὴς ὡς δαίμων.

Ὁ Παῦλος οὐδὲ ἀπεπειράθη νὰ ἀντιστῇ. Παρωμοίαζε πρὸς στρατιώτην, ὅστις βλέπων ἑαυτὸν προσβαλλόμενον ὑπὸ δυνάμεων ἀνωτέρων, κρίνει ἀνωφελῆ πᾶσαν ἀντίστασιν.

Ἐν τούτοις ἡ νίκη τῆς Λουΐζης δὲν ἦτο τελεία, ὅπως αὕτη τὴν ἐπεθύμει. Ἡ κυρία Ἀνδρεάδου ἐλυπεῖτο πολὺ διότι ὁ Παῦλος δὲν ἐπήγαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅλαι αἱ προσπάθειαι τῆς νέας γυναικὸς ὅπως ἐπαναγάγῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἀπέβησαν ἀτελεσφόρητοι· ὄχι ὅμως διότι ὁ Παῦλος ἦτο ἄθεος. Οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες πιστεύουσιν ἀλλὰ δὲν ἐκπληροῦσι τὰ καθήκοντά των. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων του δὲν ἐπορεύθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐν τούτοις ἡ Λουΐζα δὲν ἀπηλπίζετο, καὶ ἀπέβλεπε πάντοτε εἰς τὸν σκοπὸν της νὰ πείσῃ τὸν Παῦλον νὰ συχνάζῃ τοὐλάχιστον ὀλίγον τὴν ἐκκλησίαν.